

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Бисту Як

Войи дуҷум — қисми ҳаштум — Ҳизқиёл рақами дуҷум

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ҳизқиёл намояндаи онҳост, ки барои онҳо Шери қабилаи Яҳудо кори таълимиро анҷом додааст, ва таълими асосии Ё «қатор бар қатор» аст.

Ба онҳое ки Ё гуфт: «Ин аст оромие, ки бо он метавонед хастагонро ором бахшед; ва ин аст таровате»; вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо чунин буд: ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо; то ки онҳо бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Ишаъё 28:12, 13.

Ҳоло Шери қабилаи Яҳудо китоби Ҳизқиёлро мекушояд. Ба мо маълум карда мешавад, ки Ҳизқиёл коҳинест дар соли сиюм, хоҳ «сй» синни рамзии ўро ҳамчун коҳин ифода кунад, хоҳ соли сиюми он силсилаи нубувватие бошад, ки аз Фисҳи Бузурги Юшиё оғоз ёфт. Коҳиноти ниҳонии айёми охир саду чилу чор ҳазор аст, ва таърихҳои қадимаи айнӣ намунаи пешакии таърихи рамзӣ дар айёми охир мебошанд.

Лекин шумо коҳинони Худованд номида хоҳед шуд; мардум шуморо хизматгорони Худои мо хоҳанд хонд; сарвати халқхоро хоҳед хўрд, ва ба ҷалоли онҳо фахр хоҳед кард. Ишаъё 61:6.

Ҳизқиёл рамзи қавми Худо дар айёми охир аст — таърихи муқаддасе, ки ҳар шаҳодати набавӣ онро муайян месозад. Он таърихи муқаддас ҳаракати фариштаи сеюм аст, ки ба таври махсус бо ҳаракати фариштаи якум дар соли 1840 намунавор нишон дода шуд. Ҳаракати фариштаи якум фариштаи алфай се фаришта буд, ва фариштаи сеюм фариштаи омега аст. Бинобар ин, Ҳизқиёл бо Петрус дар замони муҳригузории як саду чилу чор ҳазор ҳамоҳанг аст. Таърихи рамзие, ки ҳам Петрус ва ҳам Ҳизқиёл дар он қарор доранд, ҳамчун таърихи Ranium муаррифӣ шудааст.

Китоби Хурд

Ҳизқиёл китоби хурдро мегирад, чунон ки Юҳанно дар Ваҳй боби даҳ кард.

Аммо ту, эй писари одам, он чиро, ки Ман ба ту мегўям, бишнав; мисли он хонаи исёнгар ту исёнкор мабош; даҳони худро во кун ва он чиро, ки ба ту медиҳам, бихўр. Ва ҳангоме ки нигаристам, инак, дасте сўи ман дароз карда шуд; ва инак, дар он тўмори китобе буд. Ва онро пеши ман кушод; ва он аз дарун ва аз берун навишта шуда буд; ва дар он навҳаҳо, мотам ва вой навишта шуда буд. Боз ба ман гуфт: Эй писари одам, он чиро, ки меёбӣ, бихўр; ин тўморро бихўр ва бирав, бо хонаи Исроил сухан бигў. Пас даҳони худро кушодам, ва Ё он тўморро ба ман хўронд. Ва ба ман гуфт: Эй писари одам,

шикаматро бихӯрон ва аҳшои худро аз ин тӯморе, ки ба ту медиҳам, пур кун. Он гоҳ онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман мисли асал ширин буд. Ҳизқиёл 2:8–10, 3:1–3.

Дар Ваҳй боби даҳум, Юҳанно китобчаи хурдро меҳӯрад, ва тамоми ин боб таҷаллии қудрати Худоро аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 намояндагӣ мекунад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм муттаҳид мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки дорони фарогирии умумичаҳонӣ ва қудрате бесобиқа аст. Ҳаракати адвентистии солҳои 1840–44 зухуроти пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерии ҷаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин шавқу алоқаи динӣ ба вучуд омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум ба ин сӯ дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; вале ҳамаи инро он ҳаракати пуриктидор, ки таҳти ҳушдори охири фариштаи сеюм ба амал меояд, болотар хоҳад гузошт». «Баҳси Бузург», 611.

Ҳизқиёл бо Юҳанно дар боби даҳуми Ваҳй мувофиқ аст; бинобар ин, Петрус, Юҳанно ва Ҳизқиёл дар вақти муҳригузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор дар ҷойи ба онҳо муқарраршуда якҷо меистанд.

1840 то 1844 як давраи қорсоларо ифода мекунад, ки он аз замоне оғоз ёфт, ки пешгӯии замонӣ, ки бо давраи яксаду панҷоҳсола дар 27 июли 1299 оғоз гардида буд, ба амал даромад. Он «панҷ моҳ» ба анҷом расиданд ва бо пешгӯии замонии сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз пайваст шуданд, ки он 11 августи 1840 ба анҷом расид, вақте ки зухури пуршукӯҳи қудрати Худо то 22 октябри 1844 зоҳир гардид. Пас аз он татбиқи замони пешгӯӣ қатъ шуд.

Ва ба номи Ў, ки то абад зиста аст, қасам ёд кард, Ў, ки осмон ва ҳар он чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар он чиро, ки дар он аст, офарид, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:6.

Замони нубувват ҳамчун татбиқи мӯътабари нубувват 22 октябри соли 1844 ба поён расид. Ҳизқиёл, Петрус ва Юҳанно ҳар яке бокирагони ҳушманди Худоро аз ҳаракати фариштаи якум ва дуюм, ҳамчунин ҳаракати фариштаи сеюм намояндагӣ мекунанд.

Рӯёҳо

Ёздаҳ боби нахустини Ҳизқиёл як силсилаи «рӯёҳо»-ро, чунон ки дар ояти якуми боби якум баён шудааст, пешкаш менамоянд.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи қорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди дарёи Кебор будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯёҳои Худоро дидам. Ҳизқиёл 1:1.

«Рӯёҳо»-и ёздаҳ боби аввал нахуст дар боби якум назди дарёи Кебор дода шуд; сипас он дар рӯёи боби сеюм бар «дашти ҳамвор» густариш ёфт; ва баъд боз дар рӯёи боби ҳаштум дар Ерусалим баён гардид. Се макони дарёи Кебор, дашти ҳамвор ва Ерусалим се рӯёро ифода мекунанд, ки якҷоя як рӯёро ташкил медиҳанд, ки ҳамон «рӯёҳо»-и ояти якум ва

ёздаҳ боби аввал аст.

Юбилей

Бо дарназардошти он ки соли сиюм ҳамчун соли сиюми давраи Юбилей ҳисобида шавад, ки аз Фисҳи машҳури Юшиё оғоз ёфта, сипас дар 22 октябр ба анҷом расид, ба осонӣ қобили дастгирист, зеро он хатти мушаххаси таърихи муқаддас ба таври равшан, сатр бар сатр, бо зиёда аз як шохид тасвир шудааст. Масалан: Фисҳ идҳои баҳориро ифода мекунад ва рӯзи каффорат идҳои тирамоҳиро ифода мекунад. Бинобар ин, Ибодат 23 бо давраи Юбилей, ки бо Юшиё оғоз ёфт, ҳамоҳанг аст. Хатҳои дигаре низ ҳастанд, ки бо таърихи ифодашуда аз ҷониби подшоҳ Юшиё то 22 октябри соли 573 то м. ҳамоҳанг мешаванд. Иҷрои таърихӣ соли Юбилей дар 22 октябри соли 573 то м. аз ҷониби муаррихон дастгирӣ мешавад.

Муҳаққиқони хронология, умуман, бо он мувофиқанд, ки рӯзи каффора 22 октябри соли 573 то милод қарор дода шавад; ва Фисҳи Бузурги Йӯшиё дар соли 622 то милод низ аз ҷониби он хронологҳои Китоби Муқаддас санаи пазируфташуда ба шумор меравад. Фисҳ, ки рамзи идҳои баҳорӣ буд, давраи Юбилинии чиҳилу нӯҳсоларо оғоз намуд, ки дар рамзи идҳои тирамоҳӣ — дар рӯзи каффора — ба анҷом расид. Ҳафт ҳафтаи солҳо, ки чиҳилу нӯҳ солро ташкил меоданд, рамзҳои шанбеи замин буданд.

«Дар ҳар як саҳифа, ҳоҳ таърих бошад, ҳоҳ амр, ҳоҳ нубувват, Навиштаҳои Аҳди Қадим бо ҷалоли Писари Худо мунаввар гардидаанд. То он ҷое ки он бар пояи таъсиси илоҳӣ буд, тамоми низоми яҳудият нубуввати фишурдаи Инчил буд. Ба Масеҳ “ҳамаи анбиё шаҳодат медиҳанд”. Аъмол 10:43. Аз ваъдае ки ба Одам дода шуд, ва дар тӯли силсилаи падарони муқаддам ва низоми шариат идома ёфт, нури пурҷалоли осмон қадамҳои Начотдиҳандаро ошкор месохт. Дурбинон Ситораи Байт-Лаҳм, Шилоҳи ояндаро, медиданд, ҳангоме ки воқеаҳои оянда дар пеши онҳо дар гузариши пурасрор ҷорӣ мегаштанд. Дар ҳар як қурбонӣ марғи Масеҳ нишон дода мешуд. Дар ҳар як абри бухур адолати Ё боло мерафт. Бо ҳар як карнаи юбилей номи Ё садо меод. Дар асрори саҳмгини муқаддастарини муқаддасот ҷалоли Ё сокин буд». Орзуи асрҳо, 211.

Ҳабдаҳ

Зидқиёҳ ҷордаҳ сол пеш аз соли 573 то милод, вақте ки Ерусалим суқут кард, ба Бобил бурда шуда буд. Таърихнигорони яҳудӣ давраи Юбилейро аз замони Йӯшиё дар соли 622 то 22 октябри соли 573 ҳамчун давраи ҳабдахуми Юбилей муайян мекунанд. Фосилаи вақт аз ҷанги Рафия то ҷанги Панийум ҳабдаҳ сол буд. Птоломей ғолиби ҷанги Рафия буд, ва ӯ ҳабдаҳ сол ҳамчун подшоҳи ҷануб салтанат ронд. Аз Фармони Милан то замоне ки Константин империяи худро дар соли 330 тақсим кард, ҳабдаҳ сол гузашт. Дар давраи ҳабдахуми Юбилей Ерусалим аз ҷониби Набукаднесар хароб карда шуд.

Зеро фарзандони Исроил рӯзҳои бисёр хоҳанд монд бе подшоҳ, ва бе амир, ва бе қурбонӣ, ва бе сутун, ва бе эфод, ва бе терафим; баъд аз он фарзандони Исроил бозгашта, Худованд Худои худро ва Довуд подшоҳи худро хоҳанд чувт; ва дар рӯзҳои охир аз Худованд ва некии Ё бо тарс хоҳанд омад. Ҳушаъ 3:4, 5.

Хушаъ мавзӯъеро матраҳ мекунад, ки ба асирии Сидқиё робитаи бевосита дорад, ҳарчанд он ҳамчунин оғози асирии подшоҳии шимолро дар соли 723 то милод ифода мекунад. Сабаби он ки порчаи Хушаъ бо шаҳодати Ҳизқиёл пайванд меёбад, ба рад кардани Худо вобаста аст, вақте ки Исроил бар доштани подшоҳи башарӣ исрор варзид. Хоҳиши Исроил, ки ба ҷойи Подшоҳи Илоҳӣ зери ҳукмронии подшоҳи башарӣ бошад, дар ҳукми «ҳафт бор» дар Ибодат 26 ҳамчун «ғарури қудрати шумо» ифода шудааст.

Ва агар бо вучуди ҳамаи ин ҳам ба Ман гӯш надихед, пас Ман шуморо барои гуноҳхоягон ҳафтчандон бештар ҷазо хоҳам дод. Ва Ман такаббури қудрати шуморо хоҳам шикаст; ва осмони шуморо мисли оҳан, ва замини шуморо мисли биринҷ хоҳам гардонид. Ибодат 26:18, 19.

«Ифтихори қудрати шумо» орзуи Исроилро ифода мекунад, ки монанди ҷаҳон бошад ва подшоҳи худро дошта бошад. Барканор шудани подшоҳ аз подшоҳии шимолӣ дар соли 723 то милод ва сипас асирии подшоҳ Сидқиё аз подшоҳии ҷанубӣ дар соли 586 то милод шикастани «ифтихор»-и Исроили қадимро ифода мекунад, ва ифтихор пеш аз суқут меояд. Дар пешгӯии Китоби Муқаддас «қудрат» подшоҳ ё подшоҳист, ва ифтихори Исроил дар таъмин кардани подшоҳи инсонӣ рад кардани теократия ва Подшоҳи Илоҳиро нишон медиҳад.

Ва ҳангоме ки Самуил пир шуд, писарони худро бар Исроил довар таъин кард. Ва номи нахустодаи ӯ Юил буд, ва номи дуввуми ӯ Абиё; онҳо дар Беэр-Шебаъ доварон буданд. Аммо писаронаш ба роҳҳои ӯ равона нашуданд, балки ба сӯи суди нопок майл карданд, ришва гирифтанд ва довариро қач карданд. Пас ҳамаи пирони Исроил ҷамъ шуданд ва назди Самуил ба Ромо омаданд, Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат ба роҳҳои ту намеравад; акнун бар мо подшоҳе таъин кун, то моро доварӣ намояд, мисли ҳамаи халқҳо». Аммо ин сухан дар назари Самуил писанд наомад, вақте гуфтанд: «Ба мо подшоҳе бидех, то моро доварӣ намояд». Ва Самуил ба Худованд дуо кард. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Ба овози ин қавм дар ҳар он ҷо ба ту мегӯянд, гӯш деҳ; зеро онҳо на турсад кардаанд, балки Маро рад кардаанд, то бар онҳо подшоҳӣ накунам. Мувофиқи ҳамаи аъмоле ки аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам то имрӯз кардаанд, ки Маро тарк намуда, худоёни дигарро парастид карданд, ҳамагон тавр бо ту низ амал мекунанд. Пас акнун ба овози онҳо гӯш деҳ; аммо онҳоро ба таври ҷиддӣ огоҳ намо ва тарзи рафтори подшоҳеро, ки бар онҳо подшоҳӣ хоҳад кард, ба онҳо баён кун». 1 Подшоҳон 8:1–9.

Бояд қайд кард, ки дар он лаҳза Исроил на танҳо Худоро ҳамчун Подшоҳи худ рад намуд, балки Рӯҳи Нубувватро низ, ки дар шахсияти Самуил таҷассум ёфта буд; зеро гуфта шудааст: «Маро тарк карданд, ва худоёни дигарро парастид намуданд; ба ту низ ҳамагон тавр мекунанд».

«Шайтон... пайваста чизҳои қалбакиро пеш меорад, то аз ҳақиқат дур созад. Фиреби тамоми охири Шайтон ин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро бетасир гардонад. “Ҳар ҷо ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад” (Масалҳо 29:18). Шайтон ба таври ҳиллагарона, бо роҳҳои гуногун ва тавассути воситаҳои мухталиф амал хоҳад кард, то

эътимоди қавми бақияи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ мутазалзил созад.»

«Нисбат ба Шаҳодатҳо нафрате барангехта хоҳад шуд, ки шайтонист. Амалкардҳои Шайтон чунин хоҳанд буд, ки имони калисоҳо ба онҳоро ноустувор созанд, зеро ба ин сабаб: Шайтон наметавонад барои ворид сохтани фиребҳои худ ва бастани ҷонҳо дар гумроҳиҳои худ роҳе чунин равшан дошта бошад, агар огоҳиҳо ва мазамматҳо ва машваратҳои Рӯҳи Худо ба ҷо оварда шаванд». Selected Messages, book 1, 48.

Фиреби охирин барои теократияи Исроили қадим рад намудани на танҳо Худо, балки низ Рӯҳи нубувват буд. Он радкунӣ дар соли 1097 то милод фиреби охирини Адвентизми Лоодиқиёии Рӯзи Ҳафтумро дар соли 1863 ифодаи намунавӣ мекунад. «Ҳафт замон»-и Ибодатгоҳён боби бисту шашум Каломи Худост, ва Рӯҳи нубувват дар бораи «ҳафт замон» мегӯяд, ки он «набояд тағйир дода шавад».

«Ман дидаам, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон тавре буданд, ки Ё меҳост; ки дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то вақте ки дасти Ё бардошта шуд». Early Writings, 74.

Рӯҳи Нубувват ба таври ошкоро «ҳафт замон»-ро тасдиқ намуд, ва тасдиқи ӯ хушдоре буд, ки рақамҳои рӯйи чадвал тағйир дода нашаванд, ки «ҳафт замон» сутуни марказӣ ва ғӯшаи болоии дасти ростии он аст. Бо чадвали қалбакии Уриё Смит дар соли 1863, радкунии тадриҷии ҳақиқатҳои бунёдӣ, ки бо Исроили қадим дар рад кардани Худо намунавор шуда буд, ба вуқӯъ пайваست, ва Рӯҳи Нубувват исёни соли 1863-ро муайян кард. Таърихи исёни соли 1863 бо хати нубувватие, ки дар китоби Ҳизкиёл баён шудааст, мувофиқат мекунад. Дар он хати таърихӣ, анҷомаш харобии Ерусалим буд, ки қонуни якшанbero намунавор месохт. Аз соли 1863 то қонуни якшанбеи наздикшаванда бо таърихи подшоҳ Шоул дар соли 1097 то м. то Сидкиёл дар соли 586 то м. намунавор шуда буд.

Сидкиёл чордаҳ сол пеш аз Юбилеи соли 573 то милод ба асирии Бобил бурда шуд. Даври ҳабдахуми Юбилей дар соли 622 то милод оғоз ёфт, ва дар соли сиюм Ҳизкиёл ҳамчун коҳин дар соли 591 то милод муаррифӣ мегардад, ва пас аз панҷ сол Ерусалим дар соли 586 то милод nobуд карда шуд. Он дар ҳамон рӯзи сол nobуд карда шуд, ки бори дуюм низ дар соли 70 милодӣ аз ҷониби Титус nobуд гардида буд. Ояти аввали боби якуми Ҳизкиёл панҷ сол пеш аз nobудшавии Ерусалим ва нӯздаҳ сол пеш аз рӯёи маъбад дар боби чиҳилум аст.

Дар соли бисту панҷуми асирии мо, дар аввали сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордаҳум баъд аз он ки шаҳр зарба хӯрда буд, дар ҳамон рӯз дасти Худованд бар ман буд, ва маро ба он ҷо овард. Ҳизкиёл 40:1.

Барои ноитоатӣ нисбат ба аҳди шанбеи замин, Худо муайян кард, ки «ҳафт замон» лаънати ноитоатӣ ба соли ҳафтум хоҳад буд, ки он шанбеи замин аст. «Замон» як сол аст, ва «сол» сесаду шаст рӯз мебошад, ва ҳафт маротиба сесаду шаст баробар ба ду ҳазору панҷсаду бист сол аст. Миллериён шояд истилоҳи «ду ҳазору панҷсаду бист»-ро ба кор набурда бошанд, аммо ҳар ду чадвали муқаддаси онҳо ба таври ададӣ ду ҳазору панҷсаду бист солро нишон медоданд.

Эълони лаънати ҳафткара бар ҳар ду подшоҳӣ — бар подшоҳии шимолии Исроил ва бар подшоҳии ҷанубии Яҳудо — аввалин дарки Уилям Миллер буд; ё метавон гуфт, дарки «бунёдӣ»-и ӯ буд; ё ҳатто метавон онро фаҳмиши «алфа»-и ӯ номид. Дар соли 1863 калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум дарки бунёдии кашфиёти Миллерро рад кард; «кашфиёте», ки тамоми бунёди ҳаракати миллериро ифода менамуданд. Илҳом бевосита ҳушдор дода буд, ки ин метавонад рӯй диҳад, ва он воқеан рӯй додааст, ва ин кайҳо пеш ба вуқӯъ пайваستاаст.

Таҳкурсии маъбаде, ки пас аз асорат дар Бобил аз нав бино карда шуд, дар ҷараёни таърихи фармони аввал ва пеш аз фармони дуюм анҷом ёфт. Маъбад дар ҷараёни таърихи фармони дуюм комилан бино карда шуд. Дар фармони сеюм соҳибхитиёрии миллӣ ба Исроили қадимаи воқеӣ барқарор карда шуд. Виллям Миллер ғариштаи аввалро намоёндагӣ мекард, ки дар соли 1798 омад ва 11 августи соли 1840 қудратманд гардонида шуд. Ғариштаи дуюм пас аз он ки таҳкурсии гузошта шуд, омад, чунон ки дар қадвали соли 1843, ки дар моҳи майи соли 1842 нашр гардид, муаррифӣ шудааст. Дар ноумедии аввали соли 1844, ноумедии алфаи соли 1844, ғариштаи дуюм ва ҳамчунин вақти таъхир дар масали бокираҳо фаро расиданд, ва хангоме ки паёми ғариштаи дуюм дар маҷлиси хаймазании Эксетер қудратманд гардонида шуд, маъбад ба анҷом расид. Сипас дар ноумедии бузургии соли 1844, ё ноумедии омегаи соли 1844, Паёмовари Аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад, дар иҷрошавии ду ҳазору сесад сола, ки аз фармони сеюм оғоз ёфта, бо омадани ғариштаи сеюм ба анҷом расид.

Исё, маъноаш «таҳкурсии Худост». Хоҳ подшоҳ Исё бошад, хоҳ Ҷосая Литч; ҳар ду рамзи таҳкурсии мебошанд, чунонки дар таърихи фармони аввал тасвир ёфтааст ва чунонки аз ҷониби идҳои баҳорӣ, ки дар бисту ду ояти аввали Ибодат 23 баён шудаанд, муаррифӣ мегарданд. Таҳкурсии, идҳои баҳорӣ ва фармони аввал — ҳамаи инҳо рамзҳои соли 1840 ва тақвияти ғариштаи аввал мебошанд. 22 октябри соли 573 то милод, чунонки дар Ҳизқиёл боби 40 ва ояти 1 баён шудааст, рамзи 22 октябри соли 1844 ва қушода шудани довари мурдагон аст, ва ҳамчунин рамзи 11 сентябри соли 2001 хангоми қушода шудани довари зиндагон мебошад. Ҳар касе, ки ин мақолаҳоро пайгирӣ карда бошад, бояд татбиқҳоро, ки ман ба кор мебарам, бидонад.

Ҳизқиёл рамзе аст дар дохили таърихи нубувватие, ки дар навиштаҳои ӯ тасвир ёфтааст. Ҳизқиёл он ҷо ҳозир аст, вақте ки бисту панҷ мард дар анҷоми боби ҳаштум ба офтоб сачда мекунад. Ӯ ҳамчунин дар бобҳои баъдӣ он ҷо буд, хангоме ки «муҳригузорӣ, ки пас аз он қатл меояд» бар Ерусалим фуруд оварда мешавад, ки Эллен Уайт онро калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум муайян мекунад. Дар ёздаҳ боби аввал, Ҳизқиёл ба муқаддасгоҳи осмонӣ бурда мешавад, то дастурҳои худро қабул наояд, чунон ки Миллериён дар соли 1844 ба чунин амал даъват шуда буданд, ва чунон ки ин ҳаракат акнун ба он даъват карда мешавад.

Ҳамин тавр, Ҳизқиёл барои шумо нишонае хоҳад буд: мувофиқи ҳар он ҷо ӯ кардааст, шумо низ хоҳед кард; ва чун ин воқеъ гардад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам. Ҳизқиёл 24:24.

Вақте ки ин фаро расад

Вақте ки мо дар айёми охир ба он нуқтае мерасем, ки он чизҳое, ки Ҳизкиёл тасвир намудааст, дар қавми Худо тақрор мешаванд, он гоҳ мо ба нишонаи Ҳизкиёл расидаем. Вақте медонед, ки Ҳизкиёл намояндаи яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ва инро то он дараҷаи имон ва фаҳмиш медонед, ки интизории муқаддасеро дар бар дорад, ки ҳар он чи Ҳизкиёл дар навиштаҳояш тасвир кардааст, намунаи пайдарпайии муқаддаси воқеаҳо дар айёми охир мебошад, ки яксаду чилу чаҳор ҳазорро дар бар мегирад — вақте инро медонед, он гоҳ «хоҳед донист», ки «Худованд» «Худо» аст.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.